

РЕШЕНИЕ

№ 27550

гр. София, 18.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 20.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **8405** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по повод на жалба с вх. № 25240 от 22.08.2024 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) и вх. № 94–Т-144 от 14.08.2024 г. по описа на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С. (ТД на НАП), подадена от Т. Й. Т. – Л., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], [жилищен адрес]0, чрез пълномощника й Г. Т. Л., ЕГН [ЕГН], съпруг срещу Мълчаливо потвърждаване от директора на ТД на НАП-С., издадено от Р. Г., на длъжност старши публичен изпълнител в ТД на НАП – С..

С жалбата се моли съдът да отмени мълчаливото потвърденото ПНПОМ като необосновано, немотивирано, постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон. Инвокира съображения, че постановлението е неправилно и незаконосъобразно, тъй като наложеният запор е върху сумата на лихви за забава от неизплатено с години от НОИ обезщетение за безработица. Посочва се, че изпълнителният титул е влязлото в сила съдебно решение № 4968 от 21.07.2023 г., постановено по адм. дело № 8194 по описа за 20222 г., потвърдено с Решение № 4128 от 04.04.2024 г. по адм. дело на ВАС, Трето отделение. Твърди се, че публичният изпълнител е нарушил чл. 213, ал. 2 от ДОПК, която разпоредба не допуска принудително изпълнение върху обезщетения, свързани със социалното осигуряване и безработицата. В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно

призован, не се явява, представлява се от пълномощника й Г. Л., съпруг, който поддържа жалбата и предлага да се уважи. Депозира писмено становище.

Ответникът – директорът на ТД на НАП - С., редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. Й. , който оспорва жалбата, предлага да се отхвърли като неоснователна. Депозира писмено становище и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП срещу Т. Й. Т. - Л. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016, за събиране на публични задължения за в размер на 17 980,77 лв., от които 10 298,16 лв. главница и 7 682,61 лв. – лихви.

На 30.05.2024 г. на жалбоподателят е издаден изпълнителен лист за това, че с решение № 4968 от 21.07.2023 г., постановено по адм. дело № 8194 по описа за 2022 г. на АССГ е осъден Националният осигурителен институт (НОИ) да й заплати обезщетение за настъпили имуществени вреди в размер на 350,89 лв., представляващи натрупана лихва за забава за изплащане на парично обезщетение за безработица, отпуснато с Разпореждане № 214-00-16501-7 от 18.03.2022 г. на длъжностно лице по осигуряване за безработица по заявление с вх. № 214-00-16501 от 09.06.2020 г., за периода 09.06.2020 г.-14.04.2022 г. и 1000,00 лв., представляващи обезщетение за причинени неимуществени вреди, настъпили от незаконосъобразно Разпореждане № 214-00-16501-5 от 29.12.2020 г. за изплащане на парично обезщетение за безработица. Ведно със законната лихва върху главниците по подаване на исковата молба в съда на 5.09.2022 г. до окончателното им изплащане.

Изпълнителният лист е предявен на 02.07.2024 г. и е заведен със Системен номер № 563955.

На същата дата от Министерство на финансите е издадено автоматично Приложение № 21 към чл. 20, ал. 3 (л. 30-31), от чието съдържание се установява, че се издава във връзка с регистрирано уведомление със системен вх. № 8219961 от дата 02.07.2024 г., в 14:10:55 ч. от НОИ и следва да се предприемат незабавни действия спрямо: Т. Т. – Л., която е взискател по плащане с размер от 1578,99 лв. и дата на плащане 03.07.2024 г. В справката е посочено още, че няма тежести, изпълнителният лист не е запориран от НАП и Агенция „Митници“. Допълнително е записано, че „следва да се предприемат незабавни действия спрямо задължено лице – получател на плащане по изпълнителен лист Т. Т. – Л.“.

На 08.07.2024 г. публичният изпълнител е издал Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С240022-022-0058217, с което е наложен запор върху вземането на Т. Т. – Л. по издадения й изпълнителен лист по адм. дело № 8194/2022 г. на АССГ срещу НОИ.

ПНОМ е връчено на жалбоподателя на 11.07.2024 г., видно от Известие за доставяне (л. 29). В срока по чл. 197, ал. 1 ДОПК е депозира жалба срещу него с вх. № 94-Т-144 от 16.07.2024 г. В законоустановения срок директорът на ТД на НАП – С. не се е

произнесъл.

В хода на съдебното производство като доказателства по делото са приети представените с жалбата, административната преписка и допълнителни ангажираните писмени документи от страните.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването.

По допустимостта на жалбата, съдът се произнесе с Определение № 17921 от 25.09.2024 г.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган по чл. 200 от ДОПК, в кръга на правомощията му, определени в разпоредбата на чл. 167 от ДОПК, в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма.

Обжалваното ПНОМ е издадено на основание чл. 200 ДОПК и чл. 202, ал.2 във връзка с чл. 195, ал.1 – 3 ДОПК.

Разпоредбата на чл. 202, ал. 2 от ДОПК предвижда, че запор върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице, се налага чрез запорно съобщение, което се изпраща на длъжника, на третото задължено лице и на банките и другите доставчици на платежни услуги, в които третото задължено лице има сметки. Съгласно чл. 195, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от ДОПК обезпечение се налага по отношение на установени и изискуеми публични вземания, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни тяхното събиране, включително когато е разсрочено или отсрочено. Самото обезпечение се налага с постановление на публичния изпълнител по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане или когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание. Целта на обезпечителното производство е да гарантира изпълнението на публичните задължения като се отдели и предназначи определен актив от имуществото на длъжника, по отношение на който последният губи право да се разпорежда и който би могъл да послужи за принудително удовлетворяване на вземанията на държавата. По този начин законодателят защитава интереса на фиска и гарантира, че държавата ще може да събере установеното публично задължение с лихвите, до окончателното му погасяване. В рамките на производството по издаване на ПНОМ, публичният изпълнител извършва преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на публични вземания и същият има правомощието да наложи обезпечителни мерки.

Съдържанието на постановлението за налагане на обезпечителни мерки е регламентирано в чл. 196 ДОПК. Същото се издава в писмена форма и трябва да съдържа всеки от предвидените девет реквизита. Сред тях от важно значение е посоченото в чл. 196, ал.1, т. 3 ДОПК изискване за посочване на фактическите и

правните основания за издаване на ПНОМ, т.е. мотивиране на необходимостта за налагане на обезпечението.

От фактическа и правна страна актът на администрацията е основан на това, че е налице вземане от трето задължено лице Национален осигурителен институт по изпълнителен лист „ИЛ: 563955 Дата на регистрация на ИЛ: 02.07.2024 г. Вид, номер и год. На съдебно дело Административно, 8194,2022, Съд: Административен съд – София град“. При така описаната фактическа обстановка, съдът на база приложената административна преписка разбира, че НОИ е длъжник по изпълнителен лист, издаден на 30.05.2024 г. във връзка с Решение № 4968 от 21.07.2023 г. по адм. дело № 8194/2022 г. по описа на Административен съд – София град, с което Национален осигурителен институт е осъден да заплати на Т. Й. Т. – Л. на основание чл. 1 ЗОДОВ обезщетение за настъпили имуществени вреди в размер на 350,89 лева, представляващи натрупана лихва за забава ба изплащане на парично обезщетение за безработица, отпуснато с Разпореждане № 214-00-16501-7/18.03.2022 г. на длъжностно лице по осигуряването за безработица по заявление с вх. № 214-00-16501/09.06.2020 г., за периода 09.06.2020 г. – 14.04.2022 г. и 1000,00 (хиляда) лева, представляващи обезщетение за причинени неимуществени вреди, настъпили от незаконосъобразно Разпореждане № 214-00-16501-5/29.12.2020 г. за изплащане на парично обезщетение за безработица, ведно със законната лихва върху главниците от подаване на исковата молба в съда на 5.09.2022 г. до окончателното им изплащане. Не може да се направи извод, че публичният изпълнител е описал коректно фактическата обстановка, поради която е издал ПНОМ, още повече, че не е посочено и по чия инициатива го издава, както предвижда чл. 195, ал.3 ДОПК. Следователно обжалваното Постановление за налагане на обезпечителни мерки е издадено при липсата на мотиви, което е съществено процесуално нарушение, водещо до неговата незаконосъобразност и ограничаване правото на защита на неговия адресат.

На следващо място е необходимо да се посочи, че едва в хода на съдебното обжалване, а именно в депозираното писмено становище на процесуалния представител на директора на ТД на НАП се посочва, че наложената обезпечителна мярка „запор върху вземане“ е по реда на глава XXIIa „Условия и ред за разплащане с публични средства“ и че производството е започнало по инициатива на разпоредител с бюджет по реда на чл. 182а, ал. 4 ДОПК и наложеният запор е на основание Наредба № Н-6 от 26.04.2024 г на министъра на финансите за условията и реда за разплащане с публични средства. Съдът не приема това уточнение, тъй като мотиви в тази насока следва да са част от процесното ПНОМ, респективно да са посочени от решаващия орган в хода на административното обжалване или най – късно да са посочени в съпроводителното писмо, с което жалбата срещу мълчаливото потвърждаване на Постановлението е изпратена да съда, в който смисъл е Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. , ВС, ОСГК.

Съдът приема за основателни възраженията на жалбоподателя, че вземането, към което е насочен запора, е несеквестрируемо, тъй като попада в обхвата на чл. 213, ал. 2 ДОПК, а именно, че не се допуска принудително изпълнение и върху: 1. Обезщетенията по социално осигуряване, включително за безработица; 2. Социални помощи, предоставяни от държавния или общинския бюджет; 3. Сумите по дарение от физически и юридически лица, получени от лица с трайни увреждания с намалена работоспособност или определени вид и степен на увреждане над 50 на сто и други категории лица в неравностойно социално положение и 4. Вземанията за издръжка,

определени от съда.

От приетия изпълнителен лист по делото (л. 10) се установява, че същият обективиран уважена искова претенция на оспорващата срещу Националния осигурителен институт за отказ за изплащане на обезщетение за безработица, който е бил отменен с влязъл в сила съдебен акт. Присъденото обезщетение с Решение № 4968 от 21.07.2023 г. по адм. дело № 8194 по описа за 2022 г. на АССГ за имуществени и неимуществени вреди по своята същност представлява обезщетение за безработица по силата на чл. 86 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД). Посочената разпоредба гласи, че при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. За действително претърпените вреди в по – висок размер кредиторът може да иска обезщетение съобразно общите правила. Следователно лихвата за забавеното плащане е част от обезщетението за безработица, както и допълнително причинените вреди на лицето, които в случая са неимуществени.

По тези съображения, настоящият съдебен състав приема жалбата на Т. Й. Т.-Л. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки от 08.07.2024 г. за основателна и като такава следва да се уважи, а оспореният мълчаливо потвърден акт да се отмени като незаконосъобразен.

По отношение на подадената частна жалба от Т. Т. – Л. срещу Определение № 17921 от 25.09.2024 г., постановено по делото, в частта, с която производството е прекратено и е жалбата е изпратена на директора на ТД на НАП – С. за произнасяне по компетентност, настоящият съдебен състав намира за установено следното: Производството е образувано във връзка с Разпореждане по входящ номер № 15798 от 25.10.2024 г. от 29.10.2024 г. на Върховния административен съд, Осмо отделение. С посоченото разпореждане е върната частната жалба на АССГ за изпълнение на процедурата по чл. 213а, ал.1 и 2 във връзка с чл. 212, ал.2 АПК и чл. 230 АПК. Дадени са указания, че следва да се укаже на частния тъжител да представи частната жалба, която да е подписана от адвокат и да уточни номера на делото и акта, който обжалва и такива към настоящия съд да представи заверен препис от съобщението за връчване на обжалваното определение, след което да извърши преценка за допустимостта на жалбата по реда на чл. чл. 215 във връзка с чл. 213а, ал.2 от АПК.

В изпълнение на посоченото разпореждане на ВАС, с Разпореждане № 21996 от 01.11.2024 г. настоящият съд остави частната жалба без движение и даде 7 дневен срок на Т. Т. – Л. за изпълнение на указанията на касационната инстанция. Съобщението е връчено на 05.11.2024 г. На същата дата е постъпила молба от Г. Л. в качеството му на пълномощник на частния жалбоподател – Т. Терзийска – Л.. По отношение на указанието за подписване частната жалба от адвокат, частният жалбоподател излага аргументи, че същият попада в изключението на чл. 212, ал.2 АПК, че касационната жалбата, с изключение на делата, по които жалбоподателят е освободен от държавна такса, се приподписва от адвокат или юрисконсулт, тъй като с Определение № 17921 от 25.09.2024 г., постановено по делото, е освободен от заплащането на такава.

В изпълнение на дадените указания и след като взе предвид молбата на частния жалбоподател от 05.11.2024 г., настоящият съдебен състав приема, че е налице изключението по чл. 212, ал.2 АПК за неприподписване на частната жалба от адвокат, тъй като Т. Т. – Л. е освободена от заплащане на държавна такса по делото. На 11.11.2024 г. по делото е постъпило Допълнение към частната жалба, към което са

приложени решение № ПИ – 308 от 11.10.2024 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е отменен Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки от 22.07.2024 г., издаден от старши публичен изпълнител към дирекция „Събиране“, ТД на НАП С. и е върната преписката на публичния изпълнител за предприемане на действия по компетентност, и писмо от НОИ.

В хода на проведеното открито съдебно заседание по делото, процесуалния представител на жалбоподателя категорично заяви, че поддържа частна жалба, която по своята същност е допустима и не са налице основанията по чл. 215 за нейното връщане, поради което следва да се изпрати на ВАС за произнасяне.

Воден от гореизложеното, Административен съд – София град, III – то отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И :

ИЗПРАЩА на Върховния административен съд частната жалба на Т. Й. Т. – Л. срещу Определение № 17921 от 25.09.2024 г., в прекратителната му част, за произнасяне по компетентност.

ОТМЕНЯ мълчаливо потвърденото от директора на ТД на НАП – С. Постановление изх. № С240022 – 022 – 0005821 от 08.07.2024 г. за налагане на обезпечителни мерки, издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: